

РЕШЕНИЕ

№ 6332

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12998** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 26 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба с рег. № 513000-89296/05.12.2025г. подадена от Т. А. С. , (Т. А. S.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ паспорт серия U № 14165903, чрез адв. Н. Р., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1 офис 1, срещу Заповед № 513з-13417 от 12.11.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от С. Т. С. за Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР) по заявление с вх. № 103964/27.10.2025г.
В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че същия е постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби. Жалбоподателят посочва, че е подал заявлението по реда на чл.24, ал.1 от ЗЧРБ във р. с чл. 14, ал.1 и чл.19 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ) за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България като представител на регистрирано чуждестранно търговско дружество. Посочва се, че необосновано служителите на отдел „Миграция“- СДВР са приели, след извършена проверка, че Т. А. С. не пребивава на посочения от него адрес в [населено място],[жк]. Жалбоподателя въпреки, че бил представил със заявлението всички изискуеми, съгласно посочената процедура документи, не са взети предвид при постановяване на отказа фактите, че представеният от него договор за наем и декларацията от собственика на наетия имот са официални документ с нотариална заверка. Като причината в краткосрочен план да не ползва жилището сочи извършването на ремонтни дейности в наетият

апартамент, като конкретизира, че периода на проверката съвпада с времето, през което са извършвани ремонти там. Жалбоподателят притежава виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване, като в производството по издаване на същата е представил доказателства за наличие на осигурено жилище, което доказва, че аналогична преценка спрямо него вече е извършвана. С жалбата посочва, че подаденото заявление за разрешение за продължително пребиваване не го задължава да живее постоянно и непрекъснато на адреса, където му е осигурено жилище, особено когато е в очакване на получаване на разрешение за право на продължително пребиваване. Навежда доводи, че по отношение достоверността на адреса на регистрираното търговско дружество „НОРМТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ административния орган не е обсъдил значението на извършената проверка. Счита за неотнормиса извършената справка относно продължителността на престоя му в Република България. Според жалбоподателя липсата на установяване всички релевантни юридически факти от страна на органа е довело до постановяване от негова страна на акта при неизяснени обстоятелства от значение по случая, без да са налице основанията на чл.10, ал.1 т.6 от ЗЧРБ, тъй като липсвали декларирани неверни данни от жалбоподателя. Исква се отмяна на отказа и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението.

В проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се явява лично, представлява се от процесуалния си представител адв. Р., която поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Началник-отдел „Миграция“ - СДВР, чрез гл. юрк. А. А. в писмен отговор оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана. Исква от съда да потвърди оспорената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност в случай, че се претендира адвокатско възнаграждение от насрещната страна над минималния размер, посочен в Наредба № 1 /2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Редовно уведомен за съдебно заседание, ответникът не се явява, не се представлява.

СПП не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, I отделение, 87 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 27.10.2025 г. Т. А. С. , (Т. А. S.), гражданин на Република Турция е подал до отдел „Миграция“ – СДВР, заявление рег. № 103964, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ , като лице представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано от Българската търговско промишлена палата търговско представителство в Република България. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от

Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрация на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която своевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република България.

Не се спори, че към заявлението си от стана на жалбоподателя са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт № U 14165903, издаден от компетентните турски власти, валиден до 07.03.2027 г.; Виза „Д“ с визов стикер №[ЕИК] от 29.08.2025г.; сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата № 4189 от 24.10.2025 г., удостоверяващ, че търговското представителство с наименование „НОРМЕТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата. Адресът на представителството е [населено място], р-н С., [улица], Вл.,33, ет.4, кантора 423 . Търговски представител на дружеството е Т. А. С. със права: да открие търговско представителство на „НОРМЕТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ в Република България.; свидетелство за съдимост издадено от Министерство на правосъдието към МВР К. на Б.- и в превод от Турски език с А.; Нотариално заверена Декларация от Н. М. С., че предоставя адрес на пребиваване на Т. А. С. в собственият му имот – апартамент находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]; банково удостоверение, издадено от З. Б., видно от което Т. С., гражданин на Република Турция, притежава банкова сметка с наличност към 27.10.2025 г. сума с равностойността на 18580,39 BGN; полица за медицинска застраховка за чужденци издадена от Б. № Е./27.10.2025г., със срок на валидност от 27.10.2025 г. до 27.10.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разноси на чуждият гражданин, в размер на застрахователна сума от 60000лв.; нотариално заверен договор за наем от 06.12.2024 г., видно от който Н. М. С., считано от 01.01.2025г. като наемодател предоставя срещу месечен наем от 300 лв. на Т. А. С., граждани на Република Турция, негов недвижим имот –апартамент находящ се на адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] и нотариален акт на имота № 48, том VI, рег. № 5619, нот. дело 950/2004г.; сключен договор за наем от 25.02.2025г. между: Н. Р. П. наемодател и наемател „НОРМЕТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ за отдаване под наем на недвижим имот - самостоятелен обект в сграда: находящ се на адрес:

[населено място], район „С.“, [улица], № 33, ет.4, кантора 423 с предназначение офис, влизащ в сила от 01.03.2025г. със срок на договора – до 28.02.2026г. Информационна брошура на „НОРМЕТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ и Препоръчително писмо от „Т. Р.“ относно инженерингова компания „НОРМЕТИК МЮХЕНДИСЛИК ТЕСТ ГЪОЗЕТИМ БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“.

Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили на 05.11.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място],[жк][жилищен адрес]. На място установили М. Р. С., като от него било снето сведение, че е баща на собственика на жилището и извършва ремонтна дейност в жилището, като синът му е собственика на апартамента и в момента никой не живее там поради ремонтни дейности. С. заявил, че не познава чуждия гражданин. При проведена беседа със С. Г. от ет.3, ап. 34 , същата заявила, че не познава апликанта посочен на показаната от служителите снимка и че той не живее в сградата. На същата дата била извършена и проверка на адрес: [населено място], район „С.“, [улица], № 33, ет.4, кантора 423, където не бил установен никой. От управителя на етажната собственост Е. К., получили сведения, че знае от собственика на апартамента, за сключен договор с турска фирма но не е виждала никой на адреса.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-120221 от 11.11.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, с което е направено предложение до Началник отдел „Миграция“ – СДВР, да се откаже предоставяне право на продължително за пребиваване в Р. България на турския гражданин поради деклариране на неверни данни.

Предвид така направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция“ – СДВР е издал оспорената Заповед № 513з-13417 от 12.11.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, с която на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ на жалбоподателя е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В проведеното по делото открито заседание беше разпитан като свидетел Н. М. С.. Същият заяви, че познава г-н С. повече от десет години, тъй като жалбоподателя работил за дъщерното дружество на компанията в която работи и той самият - „Т. Р.“ – международна компания за сертификационни и инспекционни услуги. След като напуснал турската фирма Т. С. направил собствена компания за същия вид услуги и заедно работят по бизнес взаимоотношения на територията на Турция и България, като неговата компания „НОРМЕТИК“ е тяхна партньорска организация и изпълнявала за тях инспекционни и сертификационни услуги. Миналата година жалбоподателят го информирал, че си търси място за пребиваване в България. Свидетелят му предоставил свой собствен апартамент в [населено място],[жк], като за целта сключили договор за наем пред нотариус, предал му ключовете и подписали протоколи за това. Споменава, че миналата пролет имало проверка месец – два след сключване на договора от „Миграция“, като той им отворил за разгледат жилището и им обяснил, че същото е отдадено под наем. М. С., който е негов баща го уведомил за второ посещение от „Миграция“ преди два-три месеца. На въпросите дали някой живее там баща му бил отговорил, че никой не живее. М. С. бил възрастен, не живеел в посочения апартамент и свидетелят му бил казал още миналата година, че отдал апартамента под наем. При проверката се оказал на мястото, тъй като имал ключ и трябвало да се изнасят стари непотребни вещи, поради започнал освежителен ремонт. Баща му и майка му живеели в[жк], бл.120 и по тази причина баща му ходел да наглежда апартамента, когато няма никой. Свидетелят споделя, че не знае колко често наемателите посещават жилището, но тъй като имат ключ, те могат да го ползват по всяко време по тяхно желание, няма проблеми с тях, тъй като били коректни.

Административен Съд С. – град, I отделение, 87-ти състав, след служебна преценка на събраните

по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на оспорващия, лично на 26.11.2025 г. Жалбата е подадена директно чрез СДВР на 05.12.2025г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е лице - легитимирано да оспорва административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец се отказва, когато той е декларирал неверни данни.

Разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, регламентира, пребиваването на чужденците в Република България да се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 513з-11224 от 23.09.2025 г. - издадена от С. Т. С. за Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР до отпадане на необходимостта, считано от 19.05.2025г. Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” при СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България.

Заповедта е изготвена в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването ѝ. Позовавайки се на резултата от извършените проверки, осъществени от служители на отдел „Миграция” – СДВР, при които е констатирано, че апликанта не живее на посочения от него адрес на пребиваване, административния орган е приел това обстоятелство като деклариране на неверни данни. Това основание е посочено от издателя като причина за постановения отказ за предоставяне право на продължително пребиваване.

Административен Съд С. – град, I отделение, 87-ми състав като извърши анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства в съвкупност и пълнота, обосновава изводи различни от мотивите изложени от административния орган.

На първо място е безспорно, че жалбоподателя, гражданин на Република Турция е имал издадена виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, издадена на 29.08.2025г. валидна до 21.02.2026 г.

При извършената на 05.11.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР същите са разговаряли с две лица. Първото от тях от тях – М. Р. С. – баща на наемодателя, който пояснил, че в момента се извършват ремонтни дейности и не живее никой и второто С. Г. от ет.3, ап. 34, която не познавала чуждия гражданин от показаната снимка и дала сведения, че той не живее в сградата.

За да издадат през август 2025 г. виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на жалбоподателя, гражданин на Република Турция, съответните органи за административен контрол на чужденците в изпълнение на разпоредбата на чл. 13 ал.2 б.Б от Н. са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочен от него адрес в Република България. Съгласно сключения с нотариална заверка договор

за наем на апартамента в [населено място],[жк]същият влиза в сила считано от 01.01.2025г. Без съмнение към онзи момент оспорващият е владял, този имот на валидно правно основание – договор за наем и писмено съгласие на собственика му, както и предвид устните показания на собственика на имота, който споменава за предходни проверки от „Миграция“ осъществени в негово присъствие. Безспорно при извършените проверки – 2 броя и за издаването на Виза и за предоставянето на право на продължително пребиваване наемателят не е бил открит в имота лично. Въпреки това на същия е издадена Виза тип “Д“, видно от представените поделото доказателства.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната осигурено жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на България.

Фактът, че оспорващият пребивава на посочения адрес, се потвърждава от показанията на разпитаният свидетел по време на проведеното по делото открито заседание, които съдът кредитира изцяло, тъй като напълно съответстват с посочените в останалите писмени документи по делото обстоятелства и непротиворечиво ги потвърждават като дават ясното относно краткосрочното отсъствие на наемателя при извършената проверка на 05.11.2025г., поради извършван ремонт.

Следва да приеме за доказано, че по време на посещенията си в страната, жалбоподателя, ползва в страната жилището - посочено от него в заявлението като адрес на пребиваване [населено място],[жк][жилищен адрес] предоставено му със съгласието на неговия собственик, по силата на договор за наем. Като е очевидно е, че през ноември, поради извършвания от наемодателя ремонт в имота, възможността за ползване на имота е била най-малкото ограничена.

Събраните писмени доказателства по делото дават възможност на съда да направи обоснован извод, че при подаденото заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, както и в последствие жалбоподателят, е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ.

Предвид и направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право на

продължително пребиваване, чужденецът не е задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че чуждият гражданин, не е декларирал неверни данни, поради което направените от административния орган изводи са неправилни и не кореспондират с представените по делото доказателства.

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотнормими към предмета на спора, приетите данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на жалбоподателя. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страната за определен период.

С оглед на гореизложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото от Т. А. С., гражданин на Република Турция на 27.10.2025 г. заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване с вх. № 103964. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските за сторените по делото разноски, но предвид факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание е заявил, че не претендира присъждането на адвокатско възнаграждение, а по отношение на заплатената по делото дължима държавна такса също няма депозирано своевременно искане за възстановяване при положителен за страната изход от спора, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 87-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. А. С. , (Т. А. S.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , **Заповед № 513з-13417 от 12.11.2025 г.** за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР) по заявление с вх. № 103964/27.10.2025г.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото заявление с вх. № 103964/27.10.2025г. от Т. А. С., гражданин на Република Турция, притежаващ паспорт серия U № 14165903, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: